# DELIA - proza erotica

**de Sergiu Somesan**

din volumul « Sapte flori erotice», sub tipar la editura Vremea

email
sergiu_somesan @yahoo.com

*„Eu n-o mai iubesc dar mă-ndeamnă*
*O umbră şi-un vechi obicei*
*Să trec în amurgul de toamnă*
*Prin dreptul ferestrelor ei.”*

Nimic nu-mi displace mai mult decât să încep ceva punând drept motto, un fragment de proză sau câteva versuri, eventual celebre, pentru că e ca şi cum aş trage eventualului cititor de mânecă: hei, ai grijă, vezi că urmează ceva cel puţin la fel de valoros!

Sper ca refrenul romanţei să nu fie prea cunoscut şi nici să nu îndepărteze din faţa textului pe cei ce nu iubesc romanţele. Chiar dacă povestea în sine este destul de romantică şi plină de o mulţime de coincidenţe. Mă îndreptam cu trenul spre Teaca, locul unde s-a întâmplat de am auzit prima dată cântată romanţa asta. Era vara şi eram hotărât să vizitez toate locurile pe unde copilărisem şi pe unde mi-am petrecut tinereţea. Şi cum spunea undeva Umberto Eco de multe ori rădăcinile nu sunt căutate din nostalgie ci doar pentru a regăsi sentimentul confuz că am crescut dintr-un trunchi neştiut. Voiam să aflu acel trunchi şi să mă simt o mlădiţă a lui. Se ivise ocazia să plec de tot din ţară şi simţisem nevoie să revăd câteva locuri. „De ce-am plecat, de ce-aş mai fi rămas?” îmi făcuse cu ochiul un titlu din „Dilema veche” înainte de a urca în tren dar chioşcul de ziare era închis aşa că nu l-am putut lua. Din câte am citit prin geamul murdar al chioşcului erau o serie de interviuri luate celor plecaţi din ţară. Fotografia care însoţea articolul era a unei căi ferate în formă de inimă. Mi-a părut rău că nu l-am putut citi cu toate că nu de răspunsuri aveam nevoie atâta vreme cât nu ştiam foarte bine nici măcar întrebările.

Pentru a ajunge la Teaca trebuia să cobor tocmai la Târgu Mureş de unde trebuia să iau pe urmă un autobuz. Cum aveam destul de multe ore de călătorie liniştită în faţă iar trenul nu era deloc aglomerat m-am cufundat cu totul în lumea misterioasă a romanului „Baudolino” plăsmuită cu neînchipuită pricepere de Umberto Eco parcă întocmai pe gustul meu. Abia coborâsem cu Nicetas, ministrul basileului, în subteranele umede de sub Constantinopole în căutarea unei salvări din oraşul în flăcări, când intră în compartiment conductorul. I-am dat mecanic biletul, el l-a perforat fără să spună nici un cuvânt şi eu am pornit spre Soare Răsare în căutarea misterioasei ţări a Preotului Ioan. Timpul trecea pe neştiute, gările la fel, una după alta, realitatea de dincolo de geamurile compartimentului era mult mai puţin reală decât cea de dincolo de paginile cărţii, tocmai o întâlnisem pe Ypatia mă pregăteam să-i devin fecundator, precum satirii pentru celelalte ypatii, uşa compartimentului se deschidea apoi se închidea la loc fără ca nimeni să intre ca şi cum nu ar fi avut bilet pentru ţara minunată în care mă aflam numai eu şi personajele cărţii. Eram sigur că nimic altceva, înafara de terminarea romanului nu mă va putea face să las cartea din mână. O parte din neuronii mei, constituiţi într-o celulă de criză, simţind câtă plăcere îmi face această lectură,  pregăteau un plan de rezervă chiar şi în cazul deraierii trenului: mă vedeam ajuns ca prin minune deasupra unui morman de vagoane contorsionate citind imperturbabil din „ Baudolino” în timp ce în jurul meu ambulanţe şi maşini de pompieri roiau clipind din lumini pentru a stinge focul şi a culege supravieţuitorii. Eu eram un altfel de supravieţuitor, supravieţuind prin lectură, îmi spuneam în timp ce o altă parte a creierului meu, mai veche poate cea reptiliană (oare câte aveam până la urmă?) îşi aducea aminte de un alt fel de  supravieţuire prin lectură când, copil fiind cumpărasem o revistă viu colorată, lucioasă dar foarte ieftină: „China”. După ce m-am săturat de poze care erau într-adevăr minunate am citit şi reportajele, de fapt tot un fel de basme şi poveşti că altfel nu ştiu cum să le spun. Unul din aceste reportaje m-a impresionat până peste poate şi mi-l aduc bine aminte şi acum după atâţia ani: un activist chinez de partid plecase spre un sat îndepărtat să ducă unui copil grav bolnav un medicament rar şi preţios. Trebuia să treacă un munte, acoperit tot timpul anului de zăpadă, învăluit în ceţuri şi bântuit de tigri fioroşi. A urcat el cu chiu cu vai până la jumătatea muntelui şi acolo s-a oprit sleit de puteri, îngheţat şi înconjurat de tigri. Luminat dintr-o dată de o idee, cu ultimele puteri a scos din buzunar Cărticica roşie cu învăţături a lui Mao Zhe Dong şi a început să citească din ea

cu voce tare. Ruşinată, ceaţa s-a tras la o parte, zăpada s-a topit şi a curs pe pământ, iar tigri şi-au făcut autocritica şi s-au aruncat în prăpăstii în poziţii convenabile, pentru a li se putea recupera cât mai uşor blănurile pentru CAP-urile lor de acolo, Comune populare parcă se numeau. Activistul a ajuns cu bine, a dat medicamentul copilului, în cinstea lui sătenii au dat o serbare iar dacă îl citeau pe Caragiale precis pupau şi piaţa endependenţi. Aşa înţelegeam eu pe vremea aceea salvarea prin lectură…

Şi totuşi, chiar în timp ce aşteptam în spatele rândurilor compacte ale monopozilor atacul sălbatic al hunilor albi a trebuit să las totul baltă, tras afară din spatele paginilor cărţii, într-un mod brutal şi nefiresc, de amintiri ce păreau a avea forţe ancestrale care depăşeau puterea lecturii. La început nu mi-am dat seama despre ce este vorba şi am privit precaut în jur. Eram singur în compartimentul de clasa întâi, geamul era deschis şi trenul tocmai se pusese încet în mişcare părăsind gara mică în care oprise până atunci. Tocmai mă pregăteam să reiau lectura, hunii albi nu putea fi lăsaţi prea multă vreme nesupravegheaţi, nu-i aşa, când geamul compartimentului meu a ajuns în dreptul unui mic restaurant aflat chiar lângă gară:*„Eu n-o mai iubesc dar mă-ndeamnă, O umbră şi-un vechi obicei”* cânta o voce adâncă, plăcută învingând distanţa şi huruitul trenului care pleca.

*„Să trec în amurgul de toamnă, Prin dreptul ferestrelor ei.”,* cânta vocea frumoasă de bariton şi vechiul refren m-a făcut să mă întorc cu zeci de ani în urmă tocmai în Teaca, orăşelul spre care mă îndreptam acum, unde auzisem prima dată versurile romanţei. Coincidenţă? Poate. Oricum nu ar fi singura după cum veţi vedea.

Mă îndoiesc că a auzit cineva de orăşelul numit Teaca afară de cazul că este un împătimit oenolog. Sau un beţiv notoriu, după spusele mătuşii mele preferate, Silvia, care după ce lua la bord o parte însemnată a producţiei locale de vin devenea extrem de gureşă. Un orăşel micuţ aflat cam la jumătatea distanţei dintre Reghin şi Bistriţa,  pierdut printre dealuri domoale pe care se întindeau Viile Tecii, renumite mai ales printre cunoscători pentru că nu aveau o suprafaţă aşa de mare încât să concureze cu marile podgorii. Din strugurii lor aurii se obţinea un vin tămâios a cărui buchet îl mai simt încă şi acum peste ani bucurându-mi ogiva palatină ca într-o îndepărtată amintire. Se pare că cei din orăşel nici nu prea făceau multe valuri privind calitatea vinului lor, mulţumiţi fiind să consume ei cea mai mare parte din ceea ce produceau. Acolo am petrecut trei dintre cei

mai fericiţi ani ai copilăriei mele. Mai târziu când am citit „Romanţa” lui Miron Radu Paraschivescu am fost sigur că la Teaca se referă până când am început să mai călătoresc şi să găsesc în mai multe orăşele din Ardeal aceeaşi atmosferă patriarhală cu castani de-a lungul tuturor străzilor şi parcuri în care duminica cântau fanfare iar perechile se plimbau ţinându-se de mână ca într-o eternă logodnă.

Se poate închipui dezamăgirea mea când, ani mai târziu am găsit următoarea însemnare în „Jurnalul unui cobai” al lui Miron Radu Paraschivescu făcută în 4 noiembrie 1954: „ Motanul are o mutră ardeleano-păşunistă, voinic, gros, cu fălci late, coaie mari şi privire imbecilă. L-am numit: Mureşanu. Când m-am apropiat, deşi repulsia pentru el era într-adevăr organica, la fel ca faţă de orice ardelean a zbughit-o nemulţumit”. Dezamăgirea că am aflat astfel că în mod sigur nu unul din orăşelele copilăriei mele i-au inspirat „ Romanţa” nu mă face să-mi placă mai puţin mai ales când o ascult pusă pe muzică şi interpretată de Nicu Alifantis. Peste numai câteva pagini m-am convins că Dumnezeu veghează pentru că motanul fălcos l-a muşcat pe poet, dovedind încă o dată că animalele simt ce gândeşte omul, obligându-l astfel la o lungă cură cu injecţii antirabice. „ Aşa îţi trebuie!”, îi spuneam eu poetului de parcă chiar ar fi putut să mă audă. Toate acestea aventuri ale poetului se întâmplau în 4 noiembrie 1954 cu numai o lună înainte de mă naşte eu. Peste numai o săptămână alt pasaj bun pentru a fi citat: ”Apoi, o surpriză: Marin Preda. Uite că a început să se civilizeze îmi ziceam. Dar mitocănelul dintr-însul nu a pierdut nici acum prilejul. Zice că e invidios, pentru că a primit şi el premiul anul trecut şi îl credea ceva unic… Pe când aşa ce valoare mai are dacă l-a putut obţine şi unul ca mine!” Marin Preda – idolul meu literar din tinereţe – mitocănel. N-am citit mai departe jurnalul temându-mă de cele ce le-aş putea găsi notate în ziua când m-am născut eu.

*

Atunci, în vremea despre care vreau să vă vorbesc era chiar înainte de Crăciun. Eram mărişor, în anul care se apropia urma să fac buletin şi o aşteptam să vină la noi de

sărbători pe mătuşa Silvia care după cum am mai spus era mătuşa mea preferată. Avea nu ştiu ce serviciu pe la Bucureşti, destul de lejer se pare, pentru că de câte ori se punea de-o nuntă, botez sau chiar de un simplu chef era de ajuns un singur telefon ca ea să fie prezentă, fiind întotdeauna sufletul petrecerilor. Rea de gură ca un majur, avea un suflet de aur pe care puţini în afară de mine i l-au ghicit. Fire exotică şi împinsă spre aventură, după ’89 a fost printre primii care şi-a făcut paşaport. Şi nu degeaba, aşa numai pentru a-l putea arăta pe la prieteni cum făceau unii. În numai un an a plecat în Grecia, unde a rămas câţiva ani conducând cu mână de fier un hotel, un restaurant şi vreo două făbricuţe de ouzo în Metsovo, o provincie uitată de Dumnezeu, care nu mi-a plăcut chiar deloc. Într-o vreme mereu mă îndemna să mă mut acolo cu ea şi să o ajut dar nu m-am dat dus. Cum a făcut cum nu a făcut dar în numai trei ani a învăţat greceşte iar hotelul şi restaurantul au devenit ale ei şi ducea tratative să cumpere şi distileriile. S-a stabilit acolo, spunea ea, doar fiindcă vinul de Katoghi care se găseşte din abundenţă în preajmă este aproape la fel de bun ca cel din Teaca. Era clar că ea era „evreul” familiei, cel puţin după priceperea în afaceri. În urmă cu vreo cinci ani a renunţat şi la Grecia şi-a lichidat afacerile de acolo şi a plecat în Australia de unde ne trimite scrisori lungi însoţite de fotografii în care ea stătea alături de canguri. În una din ele era şi un bărbat corpolent cu o pălărie ca de cowboy care o ţinea posesiv de după umeri. Era John, bărbatul ei, fermier cu zeci de mii de hectare de pe care obţinea cam tot atâta grâu cât obţine un judeţ mai mic din România. În cifre reale sublinia ea în scrisoare.

Atunci, când a venit de la Bucureşti în Trabantul ei prăpădit, înfruntând urgia drumurilor de iarnă, după ce a descărcat bagajele mai întâi a scotocit într-o sacoşă şi mi-a dat o carte, „ Robinsoni pe planeta oceanelor” de Radu Nor şi I.M. Ştefan, găsită prin anticariatele capitalei care m-a bucurat mai mult decât tot mormanul de dulciuri şi jucării pe care l-a scos pe urmă. Eram în perioada în care tocmai descoperisem literatura SF şi abia terminasem de citit „ Drum printre aştrii” şi făcusem cunoştinţă apropiată cu doamna Coteţ, stăpână absolută peste chioşcul de ziare din oraş ( „ coteţul” cum îi ziceau răuvoitorii) unde în fiecare joi sosea un degetar mic umplut cu praf de stele: noul număr din „ Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice”. Cât de naivă mi se părea, „Alexandria”, Biblia mea de altădată faţă de cărţile pe care le puteam citi acum. În primul capitol din „ Robinsoni…” se întâmplau mai multe lucruri misterioase decât în toată „Alexandria”.

Şi galaxia avea să fie cucerită nu de nişte macedoneni străini conduşi de Alexandru ci de tovarăşul Dan Brebu, român de-al nostru. Abia aşteptam să o citesc până la capăt. Lucrurile s-au petrecut în aşa fel că nu mi-a fost dat să fac asta prea curând dar pe atunci nu aveam de unde să ştiu aşa ceva. Mai întâi mătuşa Silvia şi tatăl meu s-au apucat să deguste vinul din anul ăla şi eu trebuia să fac pe marele paharnic Ulea, pentru că maică-mea nu avea încredere nici în unul nici în altul să-i trimită în astfel de momente în beci. Asta de când i-a prins bând cu furtunul direct din butoi. „ Urât obicei, îmi spusese mai pe urmă maică-mea. Uite aşa ajunge omul beţiv fără să-şi dea seama. Tu să nu faci ca ei!” După ce au mai venit doi vecini m-au trimis să aduc şi din cel de anul trecut să îl poată compara. Se pare că tot cel de anul trecut era mai bun după cum au constatat toţi. Soarele a fost mai puternic, în septembrie a bătut şi vântul numai cât a trebuit, comentau ei doct iar mie îmi venea să adaug :„ şi mierlele s-au căcat pe strugurii voştri atât cât să le dea gustul ăsta care vă place atât de mult!” Dar nu ziceam nimic, eram un băiat slăbuţ, blonduţ, cu ochi mari, albaştrii şi nevinovaţi şi cuminte ca o fetiţă care mergea tăcut pe lângă ei făcându-se că nu aude ce prostii vorbesc. De la o vreme, când oricum nu mai conta, aduceam numai de anul asta că era mai aproape de intrarea în beci dar în-afară de mătuşa Silvia care mi-a făcut cu ochiul nu s-a prins nimeni. Apoi cănile au prins a se perinda una după alta sub privirile tot mai dezaprobatoare ale mamei care nu semăna deloc cu sora ei de parcă ar fi fost două străine.

După un timp, văzând că petrecerea se încinge am adus două căni mari, să le ajungă un timp, care s-au aburit imediat de la căldura din cameră şi m-am prelins uşor dintre ei pentru că aveam şi eu combinaţiile mele pentru seara aia. Era în ziua când se luase vacanţa şi elevii şi elevele internatului plecau acasă. De elevi mă interesa mai puţin, deja cei mai mulţi plecaseră dar elevele înainte de a pleca obişnuiau să facă o baie; cele mai multe stăteau prin satele din jur cine ştie dacă aveau sau nu condiţii să facă o baie ca lumea până se întorceau, aşa că profitau din plin înainte de a pleca. Profitam şi eu cu ocazia asta pentru că făcusem din vreme două găuri în vopseaua dată pe geamurile luminatorului. De ce două? Pentru că Ocniţa era la numai şase kilometri de Teaca şi Nelu Valerii, vechiul meu prieten nu putea rata un asemenea spectacol. Speram numai să nu vină cu Antonescu, câinele lui nebun pentru că nu-l puteam urca pe luminator şi dacă îl lăsam jos precis ar fi sculat tot oraşul cu urletele lui. În ultimul timp se lipise aşa de mult

de Nelu încât şi numai o clipă dacă îl lăsa singur urla tare şi prelung cum numai mai târziu am auzit urlând un câine căruia îi murise stăpânul. Până şi la privată când se ducea trebuia să îl ia cu el. Dar parcă v-am mai spus că era puţin într-o doagă încă de când era mic. Din fericire Nelu era singur, zgribulit în umbra gardului. Venise tot drumul pe jos şi tot aşa trebuia să plece şi înapoi. Cumva scăpase de câine aşa că aveam toate şansele să ne bucurăm în linişte de spectacol. Aşa a fost: înăuntru era lumină, afară deja se întunecase bine şi nimeni nu ne putea zări umbrele profilate pe luminator asemeni unor păianjeni gigantici în aşteptarea prăzii aşa că am privit în voie trupurile albe şi învăluite în perdele groase de aburi cum se mişcau de colo-colo oferindu-se privirilor noastre lacome. O burniţă rece s-a pornit de la o vreme dar nu ne-am îndurat să plecăm pentru că urmau cele dintr-a douăsprezecea care într-adevăr aveau ce arăta.

- Uite la aia grasă ce ţâţe mişto are, făcea Nelu tremurând de excitare. Tremuram şi eu agăţat de luminator numai că eu tremuram de frig şi singurul meu regret era că nu aveam o cărticică roşie cu învăţăturile lui Mao Zhe Dong la îndemână să citesc câteva rânduri să se oprească lapoviţa care mă udase până la piele şi să risipească aburii din sala de baie care îmi împiedecau privirea. Târziu, după ce m-am convins că şi ultimul grup de fete terminase baia, m-am dat jos de pe luminator, ud ca un mâţ şi tuşind ca un măgar. L-am condus pe Nelu, am încuiat poarta internatului după el şi m-am târât până acasă unde nimeni nu îmi simţise lipsa. Abia a doua zi s-a văzut că isprava mea nu avea să se termine cu bine şi nici chiar atât de uşor: aveam o temperatură de vreo 40 de grade, tuşeam în accese tot mai dese şi bătrânul doctor chemat în grabă după ce a băut o cană de vin şi mi-a luat temperatura cu dosul palmei de pe fruntea înfierbântată a decretat fără drept de apel: aprindere de plămâni. Singurul tratament cunoscut pe atunci era penicilina în doze câte mai mari şi cât mai dese şi eu am avut parte de el din plin. Nici nu mă mir că ani de zile am asociat întotdeauna goliciunea femeiască cu o durere surdă în muşchii fesieri. Nici după atâţia ani nu mă pot uita şi eu ca tot omul la un pagina din mijloc din PlayBoy că imediat simt că mă doare fundul. Pedeapsa lui Dumnezeu, cum ar zice Buna mea, noroc că nu ştia despre ce este vorba.

M-au lăsat apoi în pace în camera mea vizitându-mă doar din când în când pe rând sau toţi deodată, pipăindu-mi cu mişcări vinovate fruntea transpirată, culpabilizaţi după cum am aflat mai târziu de maică-mea, care era sigură că răcisem din cauza că ei mă

trimiteau mereu după vin în beciul rece şi întunecos. Pentru prima dată în viaţă mi s-a întâmplat să aiurez: mă simţeam uşor şi la gura mea se amestecau întâmplări adevărate cu întâmplări închipuite, lecturile dezordonate îşi dădeau şi ele obolul lor făcându-mă să amestec personaje, fapte, întâmplări într-un talmeş-balmeş de nerecunoscut. Tot atunci m-am procopsit cu o bibliotecă de 433 de cărţi, poate cea mai mare bibliotecă din Teaca. Mi-a povestit totul pe îndelete maică-mea după ce m-am vindecat pentru că din sunetele onomatopeice şi pline de entuziasm ale mătuşii mele sau ale tatălui meu nimeni nu înţelegea nimic cert. Se înţelegea mai degrabă din ce spuneau ei că aş fi câştigat al doilea război mondial şi nicidecum o grămadă de cărţi din care sincer să fiu nici una nu mi-a plăcut atât de mult încât să o păstrez aşa cum aş fi avut dreptul. Profesorul meu de română, care era şi el bun prieten cu taică-meu, a venit la un moment dat să vadă cum mă simt. Maică-mea susţinea că a folosit boala mea drept pretext, mult ce-i păsa lui de mine, a venit ca toţi ceilalţi care se perindaseră pe acolo ca să bea ca nişte porci. Asta a fost norocul meu pentru că dacă ar fi fost treji precis nu mă pricopseam cu cărţile alea. Pe când stăteau lângă patul meu de suferinţă punându-mi întrebări de complezenţă la care eu răspundeam cu totul aiurea sau nu răspundeam de loc se pare că am cerut să citesc cartea pe care tocmai o primisem de la mătuşă-mea. În jurul patului meu s-a pornit atunci un adevărat conciliabul dezbătându-se problema dacă în starea în care mă aflam era bine sau nu să citesc. Se pare că unul din cei aflaţi în jurul meu a spus:

- După cum arată nu cred că e bine să-şi facă acum capul ciulama cu atâta citit!

Nu s-a aflat până la urmă cine a spus cuvintele care au declanşat în mine o conexiune care m-a făcut să mă ridic în capul oaselor şi să spun cu voce clară: „ Nu te mai laşi, nene, o dată de prostii? Până când? Ce-ţi faci capul ciulama cu atâta citanie, vrei sa ajungi în doaga lui Paşadia? Ori crezi ca daca ai să ştii ca el cine la moşit pe Mahomet sau cum îl chema pe al care a scos întâi crucea la Boboteaza din Dâmboviţa e mare scofala? Nimic; cu astea te usuci. Adevărata ştiinţă e alta: ştiinţa vieţii de care habar n-ai, că aia nu se învaţă din cărţi”.

Toţi au priceput că este vorba de un citat numai  Vasiliu susţinea sus şi tare că e ceva inventat de fierbinţeala minţii mele. După încă o oră au reuşit să scrie citatul şi să afle de la mine că era din „ Asfinţitul crailor” ultima parte a romanului „ Craii de curtea-veche”  al lui Mateiu Caragiale.

- A, nu se poate aşa ceva, se împotrivise Vasiliu. Mateiu Caragiale nu a scris aşa ceva, nu-i stilul lui şi chiar dacă ar fi scris nu avea el unde să citească pentru că după război nu s-a mai publicat nimic din ce a scris.

- Dacă îi aşa cum spui, i-a spus taică-meu să facem pariu. Butoiul ăla de vin de o sută de litri din spatele beciului pe care îl ţineam pentru Paşti, pe biblioteca ta.

După cum am mai spus profesorul Vasiliu avea una din cele mai bine înzestrate biblioteci din oraş.

- Oricum nu merită să aibă o bibliotecă dacă habar nu are de atâta lucru, a turnat şi mătuşă-mea paie pe foc şi s-au pornit toată gaşca pe la miezul nopţii să o scoale pe bibliotecara oraşului din pat să le deschidă biblioteca şi să caute printre rafturi pe Mateiu Caragiale.

Mătuşă-mea l-a găsit prima şi cu un ţipăt de victorie le-a arătat tuturor citatul. Au căutat chiar atunci noaptea o maşină şi au scotocit toată casa lui Vasilescu precum vandalii porniţi după jaf, aducându-mi toate cărţile în cameră şi încheind ca la carte un proces verbal în care au descris totul cu acribie de conţopişti. Avea o carte primită chiar de la Sadoveanu cu autograf dar vânătorii de cărţi nu au iertat nimic şi în zelul lor mi-au adus chiar şi o carte de telefon precum şi o carte de bucate amândouă vechi de peste cincizeci de ani. Procesul verbal l-a recuperat în luna următoare Vasiliu de la mine, în timp de părinţii mei erau plecaţi la o nuntă, „ numai cât să corectez ceva la el!” şi corectat a rămas şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Apoi după numai câteva luni am terminat de citit toată biblioteca şi, câte una, câte două am început să i le duc înapoi fără să ştie nimeni. Îmi era şi milă de el şi pe deasupra cele mai multe din cărţile lui nici nu îmi plăceau: nu era nici una SF

Dar eu atunci nu prea mă puteam bucura de cărţi în starea în care mă aflam, ba se pare că multă vreme nici nu am fost conştient de existenţa lor aşa că târziu în noapte în timp ce alături se sărbătorea victoria mea, maică-mea care veghea la capul meu m-a întrebat:

- Ce să-ţi dau eu ţie ca să-ţi treacă?

Poate era convinsă în sinea ei că dacă putusem repeta pe dinafară un citat atât de lung mintea mea funcţiona acum ca un fel de oracol în care se putea afla răspunsul la orice problemă. Sau poate era numai îngrijorată.

- Apă de la Buna! I-am răspuns eu cu buzele arse de febră.

Apa de la Buna nu era apa de la bunica cum s-ar fi putut crede la prima vedere ci apă dintr-o fântână din satul bunicilor de unde lua toată lumea apă de băut. Fântâna chiar aşa se numea: Buna, la fel cum îi ziceam eu bunicii mele. Apa din fântânile pe care le avea fiecare prin curte avea un gust sălciu şi era folosită numai pentru spălat sau pentru adăpatul animalelor. I-au trimis vorbă bunicii să îmi aducă apă de la Buna şi în numai câteva ceasuri Bunica şi cu Moşu' erau la patul meu cu o găleată de apă.

- Moare băiatul, mi s-a părut că o aud pe bunică-mea şoptind, numai atunci vrea cineva apă de unde s-a născut când simte că i s-au terminat zilele.

- Moare pe dracu! E beteag şi ăştia habar nu au cum să vindece un copil, a mormăit moşul meu din spatele ei şi i-a făcut semn să-i facă loc.

După ce a dat-o pe bunică-mea la o parte a cerut un ibric şi din taşca lui vânătorească a început să scoată tot felul de ierburi. La urmă de tot un clondir de vinars şi un cartuş de război găsit de el în tranşeele săpate de nemţi la marginea satului în timpul războiului.

- Tulai Doamne tu omori copilul! A şoptit bunica speriată cu mâna la gură.

- Taci femeie din gură şi du-te şi ţine-i pe ăilaţi de vorbă, a spus el şi a scos plumbul cartuşului cu dinţii.

După ce a fiert ţuica cu ierburile a turnat cam jumătate din praful de puşcă din cartuş în ibric apoi cu gesturi de mare preot mi-a arătat cea mai mare alice de mistreţi pe care o avea şi mi-a arătat-o:

- Asta o să scoată boala din tine, şi i-a dat drumul în ibric.

L-a lăsat să dea un clocot apoi l-a pus să se răcească. Am băut cam o cană, tuşind şi înecându-mă apoi am zăcut toată noaptea înfofolit în pături groase de lână şi a doua zi dimineaţa nu mai aveam nici urmă de boală spre mirarea doctorului care m-a ciocănit, pipăit şi m-a pus să tuşesc fără să înţeleagă nimic.

Moşu' îl adusese cu el şi pe preotul Iftode să-mi citească din cartea sfântă. Prezenţa bătrânului părinte nu-i plăcea bunei mele Bune care după plecarea lui şi însănătoşirea mea mi-a spus:

- Preotul se chema numai la căpătâiul celor bolnavi de moarte.

Şi totuşi ţin minte că bătrânul preot a stat o vreme la căpătâiul meu rugându-se şi mai apoi îndulcindu-se şi el cu tămâiosul vin al Tecii. Când să plece  mi-a cerut Biblia pe care mi-o dăduse cu ani în urmă tot el şi mi-a dat să citesc un paragraf pe care l-a subliniat anume pentru mine: „Încolo, fiule, ia învăţătură din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulţime de cărţi, să ştii că n-ai mai isprăvi, şi multă învăţătură oboseşte trupul. ( Eclesiastul 12:12)”

În altă parte mai era un semn de carte pus de el pentru mine cu ani în urmă:

*„ Iar îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „ Iată ce zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel ce a murit şi a înviat”, „ Ştiu necazul tău şi sărăcia ta, dar eşti bogat. Nu te teme nicidecum de cele ce ai să suferi căci iată diavolul are să te arunce în temniţă ca să te încerce. Şi vei avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii”*

- Nu-i nimic dacă nu le vei pricepe acum. Ţine-le minte şi se vor desluşi mai apoi, mi-a spus bătrânul preot înainte de plecare. Din uşă s-a întors iar spre mine:

- Te-ai mai gândit la ce ţi-am spus eu? Nu ţi s-a arătat încă calea?

- Părinte eu nu-mi fac nepotul popă aşa să ştii, a spus scurt Moşu’ şi l-a tras afară din odaie.

La fel ca mulţi alţii nici acum după ani de zile nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat. Poate efectul de placebo sau gesturile de mare preot ale Moşului meu care părea că oficiază o slujbă misterioasă m-au vindecat. Pentru că praful de puşcă, ierburile şi alicea de plumb nu prea aveau ce efect benefic să producă. Dimpotrivă la toţi la care le-am povestit despre întâmplarea asta mai târziu mi-au explicat că plumbul în contact cu alcoolul fierbinte ar fi trebuit să se transforme în acetat de plumb, foarte otrăvitor iar eu să mă îmbolnăvesc de saturnism. În loc de asta m-am însănătoşit, adăugând şi acest mărunt mister la multele altele care se vor aduna de-a lungul vieţii mele.

S-au perindat toţi pe la mine o zi întreagă, apoi văzând că minunea e reală şi durabilă, m-au abandonat aşa cum se abandonează orice minune care ţine prea mult şi oboseşte, apoi s-au pus iar pe chefuit stârniţi de Vasiliu care voia să de-a gata toată băutura doar-doar vor ajunge şi la butoiul pe care pariase, cu gând să-l golească înainte de Paşti, aşa ca un fel de răzbunare tardivă. Nu-mi venea nici mie să citesc atâta vreme cât de alături se auzeau zgomotele chefului aşa că după un timp m-am alăturat şi eu lor

trăgând cu urechea la ce vorbeau. Cum se pornise un viscol uşor după amiază taică-meu a ieşit afară să verifice dacă sunt închise toate obloanele pe la dormitoarele şi sălile de studiu ale internatului.

- *Eu n-o mai iubesc dar mă-ndeamnăăă*, cânta cu foc mătuşă-mea cu ochii în tavan îngânată de toţi ceilalţi dar oricum vocea ei se auzea cel mai tare, când taică-meu intră scuturându-se de zăpadă şi privindu-mă lung.

- Ei, eşti mai bine? Mă întrebă el dar nu aşteptă răspunsul ci continuă. Vezi că diseară trebuie să te culci cu o fată.

- Eşti nebun? Sări în sus mătuşă-mea. Nici n-are buletin şi tu-i aduci la puţoiul ăsta fete.

- Nebună eşti tu, bombăni taică-meu. Diseară vine o fată din Rastăş să doarmă la internat că mâine pleacă în excursie. Când vin băieţi e mai bine dar când vin fete trebuie să-l trimit să doarmă cu ele că le este frică singure.

În timpul vacanţelor micuţa Teaca devenea un fel de punct de adunare pentru cei care plecau în excursii prin ţară. Unii copii veneau cu câte o zi înainte şi erau cazaţi în internatul liceului o noapte ca să poată pleca a doua zi cu autobuzele în zori. Eu trebuia să îmi abandonez cărţile din care în vacanţe citeam deja până aproape în zori, şi plecam deloc încântat să mă culc cu cine ştie ce arătare venită din comunele din jurul micului nostru orăşel. Încercam să îmi iau câte o carte cu mine să citesc dar întâmplarea făcea ca numai fetele să plece în excursie şi aproape toate aveau obiceiul să mă ţină de vorbă până târziu în noapte povestindu-mi tot felul de prostii de prin satele lor. În cei doi sau trei ani cât am îndeplinit corvoada asta un singur băiat a venit să doarmă la internat şi pentru că era într-a opta nici nu a fost nevoie să dorm cu el. Poate că îi era ruşine sau poate că îi păream prea mic destul că a renunţat la serviciile mele.

Dar să revin la Delia mea. Delia mea… pare o glumă bună sa-i spun acum aşa dar atunci două săptămâni până a revenit din excursie chiar nu ştiam cum să-i spun. Abia în vară urmă să-i născocesc numele ăsta văzând că nu am nici o şansă să i-l aflu pe cel adevărat. Atunci, în cele două săptămâni scrisesem chiar şi o poezie, prima mea poezie, în aşteptarea ei. În seara când am văzut-o prima dată şi am deschis uşa uriaşului dormitor de douăzeci şi patru de paturi mi s-a părut că toată încăperea este plină de cârlionţi şi zulufi blonzi. Era Delia care în ultimele luciri de lumină ale zilei se plimba de colo-colo prin

dormitor. Cartea despre robinsonii pe care  luasem cu mine să citesc, nu mi-a căzut din mână doar pentru că mă încleştasem de ea ca şi cu ar fi fost ultimul lucru între mine şi neant.

- Ce-i? a întrebat ea, şi cu ocazia asta am aflat cum sună glasul îngerilor.

- Nimic, am bâiguit eu şi chiar nimic nu mai era de spus. Am venit să mă culc cu tine să nu îţi fie urât. Era ruşine să îţi fie frică şi atunci toată lumea spunea să „îţi fie urât”.

- Ah da, spuse ea şi se apropie de mine şi îmi luă cartea din mână. Citi dispreţuitor titlul şi o aruncă undeva pe un pat unde a rămas până când a început şcoala şi stăpânul obişnuit al patului a găsit-o şi mi-a adus-o.

- Vino atunci să alegem un pat a spus ea şi m-a prins de mână. O să dormi cu mine ca să mă încălzeşti. M-am mirat tare de spusele ei pentru că soba de teracotă bine înfundată cu buşteni încă din timpul zilei duduia şi răspândea o căldură înăbuşitoare în tot dormitorul.

Era cu vreo doi poate trei ani mai mare ca  mine, împlinită şi rotunjită prin locurile pe care noi prichindeii şcolii le studiam la fetele mai mari. Deşi eu fiind de al casei ar fi trebuit să fac pe gazda de la bun început ea s-a comportat de parcă ar fi fost masculul dominant în mica noastră ceată ba ceva mai târziu în noapte şi-a arătat şi sentimentele materne făcându-mă să trec printr-o gamă extrem de bogată de emoţii. L-a început am stat cât am putut de depărtat de ea în patul îngust; de obicei când se întâmpla să petrec noaptea cu vreuna din fetele astea dormeam fiecare în alt pat.

- Vrei să-i arăt un sânişor? M-a întrebat ea tainic după un timp simţind că nu dormeam. Am dat din cap fără să pot spune nici un cuvânt şi ea cu gesturi încete a scos un sân şi l-a lăsata să palpite viu, în faţa ochilor mei, numai unul din cei doi gemeni ai căprioarei ce păşteau între crini. Am dat să întind mâna şi să-l cuprind sau poate numai să-i liniştesc zbaterea. M-a prins de mână:

- Am zis numai să te uiţi!

Mai târziu poate i s-a făcut milă de mine sau poate a crezut că am adormit pentru că mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o pe sân. Nu pot spune că în noaptea aceea am dormit, am stat doar toată noaptea cufundat într-o stare de letargie, din care uneori mi se pare că nu mi-am revenit nici azi, strângând în mână sânul ei răcoros care uneori mi se

părea că se zbate asemenea unei turturele să scape făcându-mă să-l strâng cu grijă de frică să nu îmi scape.

Nu pot descrie bine ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Oricum se pare că tot ce făceam nu făceam bine. Dacă stăteam prea aproape nu era bine, pentru că i se părea că mă urc pe ea, „ şi cum voiam să doarmă cu mine peste ea?” , dacă mă depărtam i se făcea frig. Abia mult mai târziu m-a lămurit Rilke că „ cele mai multe întâmplări sunt inexprimabile şi au loc într-un spaţiu în care nu a mai călcat niciodată vre-un cuvânt”. Ei bine, în noaptea aceea în ciuda multelor cuvinte spuse, între noi nu a călcat nici unul din cuvintele cunoscute de mine.

Spre dimineaţă, fără să îmi dau seama când, s-a sculat şi când s-a îmbrăcat apoi s-a aplecat asupra somnului meu, pentru că până la urmă adormisem totuşi, şi-a dezvelit sânul stâng şi mi-a băgat uşor sfârcul în gura mea care l-a primit recunoscătoare chiar încă înainte de a mă trezi de-a binelea şi mi-a şoptit încet:

- Când mă întorc te las să-l ţii şi pe celălalt o noapte.

*

Am aşteptat să treacă cele două săptămâni cum nu am aşteptat niciodată mai apoi să treacă vreodată vremea. A venit într-un târziu spre seară coborând împleticindu-se din autobuz şi s-a târât cumva până la internat. Părea plânsă şi aproape nici nu m-a băgat în seamă. După ce m-am culcat am aşteptat în zadar să vină în pat dar ea toată noaptea a scris pe masa joasă şi incomodă din dormitor scrisori pe care le rupea una după alta sub privirea mea rugătoare. Dimineaţa le-a rupt pe toate câte i-au mai rămas le-a băgat în sobă stinsă, le-a dat foc apoi a trecut pe lângă mine fără un cuvânt şi parcă fără să mă vadă urcându-se în maşina care venise după ea fără să privească nici măcar o dată în urmă.

Abia pe urmă mi-am dat seama că nici măcar nu o întrebasem cum o cheamă. Mai târziu  în vacanţa de vară, când au plecat toţi elevi care încotro şi internatul a rămas pustiu, într-o zi plimbându-mă la fel ca îndrăgostitul din romanţă pe sub geamurile unde se petrecuse neterminata şi nici măcar începuta mea poveste de dragoste am văzut că florile plantate acolo de sasul bătrân care se ocupa de grădina internatului înfloriseră. L-

am căutat şi l-am găsit în grădina de verze luptându-se cu limacşii. L-am convins să-şi lase treaba şi să vină să-i arăt florile proaspăt înflorite. După ce le-a văzut mi-a spus zâmbind ca şi cum ar fi ghicit ce era în mintea mea că se numeau dalii şi de la numele lor, când mă gândeam la ea îi spuneam Delia. După plecare grădinarului, am privit pe furiş în jur şi nevăzând pe nimeni am prins uşor cu grijă globul rotund al unei flori în mână închizând ochii: părea un sân micuţ şi răcoros, palpitând uşor sub strânsoarea mea.

- Delia, am şoptit eu şi câteva lacrimi au curs pe globul auriu.

A doua zi, Hans, aşa se numea bătrânul grădinar, măgulit de bună seamă de interesul pe care îl acordam florilor lui, mi-a adus o carte de horticultură în nemţeşte din care nu am înţeles nimic. Nici nu era nevoie: sub poza colorată a unei dalii aurii era scrisă denumirea ei, „Dahlia pompon”, şi am notat cu litere de foc undeva în mintea mea numele urmând ca undeva, cândva într-un viitor incert când voi avea casa şi grădina mea să pun numai straturi întregii de asemenea dalii şi pe care în nopţile cu lună să le mângâi încet, încet, trecând  în mare taină de-a lungul lor.

*

Bineînţeles că nu am mai putut citi nimic apoi din Baudolino. Am ajuns în sfârşit abia a doua zi pe la prânz în Teaca după o călătorie care mi s-a părut fără sfârşit. Orăşelul altădată atât de luminos şi de plin de viaţă mi se părea toropit sub soarele verii asemenea unei câine mare şi leneş. Casele mi se păreau mici, întunecoase şi neîncăpătoare iar străzile pe care altădată alergasem chiuind erau înguste şi prăfoase. Am intrat fără nici o oprelişte în curtea vechiului internat: porţile largi deschise, atârnând strâmbe într-o parte, nici un portar care să-i apere amintirile, grămezi de gunoaie peste tot şi buruieni care năpădiseră întreaga curte şi grădină atât de bine îngrijite altădată de bătrânul grădinar sas. Am ajuns lângă dormitorul pe care îl căutam; geamurile erau sparte şi uşa atârna prinsă numai într-o balama. Din stratul cu dalii de altădată nu se mai vedea nimic pentru că totul era acoperit de brusturi şi pălămidă. Le-am dat plin de speranţă la o parte şi acolo, aproape de pământ se ascundea vinovată o dalie. Am mângâiat-o uşor în treacăt fără să mai simt fiorul de altădată şi am plecat încet urmărit de privirea plictisită a

unui câine roşcat care îmi amintea întrucâtva de dulăul nebun al lui Nelu. Era prea cald şi se vede treaba că lui îi era prea lene să latre şi am ştiut atunci că vedeam pentru ultima dată Teaca.

A trecu aproape o jumătate de veac de când s-a întâmplat totul: Delia, cine ştie cum s-o fi numind cu adevărat o fi îmbătrânit, o fi ieşit ca şi mine la pensie şi fără îndoială nu mai ştie că sânul ei stâng a rămas pe vecie în palma mea dreaptă, de atunci din noaptea răcoroasă de decembrie.

Multe mi-au rămas nelămurite de atunci din Teaca. Mai ales cu citatul din Mateiu Caragiale. Pe vremea aceea citeam atât de mult şi de dezorganizat încât din moment ce cartea exista într-o bibliotecă din Teaca tot ce este posibil să o fi citit cândva. Şi totuşi eu ţin minte că am citit-o cu adevărat mult mai târziu abia când am ajuns la liceu. Care era adevărul? Şi mai era şi citatele din Biblie pe care bătrânul preot mi le citise.

Am privit pe furiş în jur şi nevăzând pe nimeni am scos bătrâna Biblie din buzunar şi am recitit fragmentul spus îngerului din Smirna pe care eu întotdeauna îl asociasem cu Teaca.

*Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel ce a murit şi a înviat: „Ştiu necazul tău şi sărăcia ta (dar eşti bogat), şi batjocurile, din partea celor ce zic că sunt iudei şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii.”. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”*

Sunt sărac – dar sunt bogat. Aşa este contul meu din bancă e gol şi sufletul la fel… Să nu mă tem ce cele ce vor veni. Sunt bătrân de acum oare câte mai pot să mai vină? Diavolul mă va arunca în temniţă dar va fi un necaz de numai zece zile. Am fost şi în temniţă şi am stat chiar mai puţin de zece zile… mai rămâne să aştept cununa vieţii şi dacă voi birui nu voi fi vătămat de a doua moarte. Aş da un regat, dacă l-aş avea, pentru înţelesul acestor cuvinte pentru simt că aici se ascunde un mare adevăr care îmi va schimba viaţa mult puţin cât mai am de trăit din ea. Atât numai că nu mă simţeam deloc un biruitor.

**Povestire din volumul «  *Sapte flori erotice* » sub tipar la editura Vremea.**